

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

С. ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
А. Г. Миталов

при участието на секретаря Велислава Ем. Карамихова
в присъствието на прокурора М. Д. К.
като разгледа докладваното от А. Г. Миталов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221800600600 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 318 и следващите от НПК и е образувано по въззивна жалба от подсъдимия А. Г. К. чрез неговия защитник адв. Х. Х. против присъда № 260008 от 21.06.2022 год., постановена по н.о.х.д. № 83/2021 год. по описа на Районен съд – гр. И..

С посочената присъда, подсъдимия А. Г. К. с установена по делото самоличност, бил признат за виновен и на основание чл. 303 от НПК осъден по повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление по чл. 343б, ал. 2 от НК, на лишаване от свобода в размер на три месеца при условията на чл. 55, ал. 1, т 1 от НК, което да бъде изтърпяно при първоначален общ режим. Приспадната му е от наложеното наказание времето, през което е бил с МНО „Задържане под стража“. На основание чл. 55, ал. 3 от НК не му е наложена глоба. С присъдата е бил лишен и от правоуправление на МПС за срок от една година и шест месеца.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК било му е приведено в изпълнение и шест месеца ЛОС по НОХД № 46/ 2018 г. по описа на РС-И., което да се изтърпява при ПОР. Осъден е и за сторените разноски.

В жалбата се твърди, че атакувания съдебен акт следва да бъде отменен като постановен при допуснато нарушение на материалния закон, изразяващо се в неговото неправилно приложение, тъй като не било съобразено приложението на чл. 9, ал. 2 от НК. Към въззивния съд е отправено искане да упражни правомощието си по чл. 334, т. 2 във вр. с чл. 336, ал. 1, т. 3 от НПК /постановяване на нова присъда - оправдателна, като се приложи чл. 9, ал. 2 НК/. Алтернативно да упражни правомощието си по чл. 334, т. 1 вр. чл. 335 от НПК.

Липсва искане за ангажиране на доказателства пред въззивната инстанция.

Прокурора не е депозирал възражение по жалбата.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на СОП изразява становище за правилност, обоснованост и законосъобразност на присъдата, като постановена въз основа на подробен и задълбочен доказателствен анализ. Намира за неоснователно искането на защитника за приложение на чл. 9, ал. 2 НК, като споделя изводите на първоинстанционния съд в тази насока. Намира наложеното наказание на подсъдимия за правилно определено при отчитане на отегчаващите отговорността му обстоятелства – че е превозвал и друг пътник, че е бил осъждан за същото деяние в близък период от време и че количеството алкохол в кръвта му е било значително над допустимия размер. Като смекчаващо обстоятелство, обуславящо приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК е отразено здравословното състояние на подс. К., като прокурорът изразява съгласие с приетото от съда. Намира присъдата за правилна и в частта по приложението на чл. 68, ал. 1 НК, поради което моли да бъде потвърдена изцяло.

Защитникът – адв. Х., моли за отмяна на постановената присъда и постановяване на нова, с която подзащитният да бъде признат за невинен. Твърди се, че първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка в съответствие с доказателствата, като не се оспорва съставомерността на деянието по чл. 343б, ал. 2 НК. Наред с това се твърди, че тежкото здравословно състояние на подсъдимия обуславя приложението на чл. 9, ал. 2 НК за процесното деяние. От една страна се позовава на обстоятелството, че по експертен път е установено заболяване на подсъдимия – белодробна фиброза, както и че е налице тревожно разстройство, съпроводено с

когнитивни и депресивни симптоми. Изтъква се, че в показанията си свид. Х. съобщава за суицидни помисли у подсъдимия в резултат на тежкото преживяване на стореното от него. Позовава се и на практиката на ВКС, която не предвижда ограничение при приложението на чл. 9, ал. 2 НКр с оглед ниската степен на увреждане на обществените отношения.

С. ОКРЪЖЕН СЪД, трети наказателен въззивен състав, след като обсъди депозираната жалба, взе предвид становищата на страните и извърши служебна проверка на атакуваната присъда и материалите по делото, с оглед разпоредбата на чл. 314 от НПК, прие за установено следното:

Съвкупният анализ на доказателствата, събрани в хода на проведеното съдебно следствие пред първоинстанционния съд, установява фактическата обстановка, изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт и възприета и изложена от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваната присъда.

Въззивният съд, след собствена преценка на доказателствената съвкупност по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.11.2020 г. подсъдимият А. К. и свидетелят Б. А. Х. употребили алкохол по повод това, че на свидетеля Х. му се родило внуче. Тогава подсъдимият К. и свидетелят Х. решили да отидат на гости на свата на свидетеля Х..

Подсъдимият А. К., който бил под въздействието на употребения алкохол, привел в движение моторно превозно средство - лек автомобил марка „П.“, модел „306“ с рег. № СО **** СС, като в автомобила с него пътувал свидетелят Х.. Около 20:40 ч. - 20:45 ч. на 02.11.2020 г. подсъдимият К. се движел по ул. „Б.“ в района на бензиностанция „Пегас“ в гр. К., област Софийска с горепосочения лек автомобил. По същото време свидетелите Д. П. И. и В. С. Г. - полицейски служители при РУ - К., били на смяна като автопатрул. В изпълнение на служебните си задължения около 20:40 ч. - 20:45 ч. на 02.11.2020 г. на улица „Б.“ срещу бензиностанция „Пегас“ в гр. К., общ. К., обл. Софийска, свидетелят Д. И. спрял със стоп палка за проверка движещия се лек автомобил марка „П.“, модел „306“ с рег. № СО **** СС.

Водачът на автомобила – подс. К., спрял на подадения сигнал. При извършената проверка свидетелите Д. И. и В. Г. установили, че водачът бил във видимо нетрезво състояние - лъхал силно на алкохол, говорел провлачено

и се държал неадекватно.

Вследствие на извършената проверка полицейските служители И. и Г. установили самоличността на водача - А. Г. К.. К. бил тестван с техническо средство – „Дрегер Алкотест 7510“, фабр. № ARB A 0094, което отчело концентрация на алкохол - 1,98 на хиляда в издишалия от водача въздух. На подсъдимия К. била показана пробата от техническото средство, след което му бил съставен АУАН серия АА № 778585 за управление на МПС след употреба на алкохол - 1,98 на хиляда и му бил издаден талон за изследване № 074233/02.11.2020г. Подсъдимият К. подписал акта, без да прави възражения. Същият подписал и талона за медицинско изследване.

К. бил съпроводен до ФСМП - град К., където отказал да му бъде взета кръвна проба пред дежурно медицинско лице, което било отразено в протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или на наркотични вещества или техни аналози, както и във фиш, издаден от ФСМП – гр. К.. Подсъдимият К. бил задържан за срок до 24 часа по реда на ЗМВР.

От заключението на изготвената и приета от първоинстанционния съд комплексна съдебно-психиатрична, психологична и медицинска експертиза – КСПМЕ /л. 66-77 от първоинст. дело/ се установява, че подс. К. страда от тревожно разстройство (тревожно-хиподепресивен синдром). Неговото състояние се характеризира със соматични страдания, които изискват непрекъснато поддържащо лечение. Подсъдимият няма пречка да съзнава и ръководи постъпките си и да води ефективен начин на живот и да се самоконтролира. Вещите лица твърдят, че съчетанието на тревожното разстройство с установената на подсъдимия бронхиектазната болест и хроничната дихателна недостатъчност е състояние, при което се изискват медицински грижи при специален режим на лишени от свобода. При осигурени поддържащи медикаменти може да изтърпява наказанието, като се има предвид, че при обостряне на състоянието, трябва да се вземат мерки да бъде поставен под засилен лекарски надзор.

От разпита на вещите лица пред първоинстанционния съд се установява, че хроничното белодробно страдание изисква непрекъсната терапия с бронходилататори, като при настъпване на спазъм или друга реакция би се наложила адекватна медицинска терапия, която пациентът не

би могъл да осъществи сам. Вещото лице д-р Т. твърди, че установеното у подсъдимия тревожно разстройство не представлява психично заболяване в тесен смисъл и позволява изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“. Констатираните се рискови фактори от гледна точка на обостряне на тревожното разстройство.

Подсъдимият А. Г. К. е роден на 10.11.1951 г. в с. К., обл. Софийска, живущ в село К., ул. „Р.“ № 15, български гражданин, вдовец, средно образование, осъждан, пенсионер, с ЕГН: *****.

Подсъдимият е осъждан, както следва: с одобрено споразумение № 18/25.01.2018 г. по н.о.х.д. № 46/2018 г. по описа на Районен съд – И., влязло в сила на 25.01.2018 г., подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 /шест/ месеца, изпълнението на което е било отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от 3 /три/ години, както и наказание „глоба“ в размер на 150 /сто и петдесет/ лева. Подсъдимият К. е бил лишен от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца, считано от 10.01.2018 г., на основание чл. 343г НК.

Настоящата инстанция възприема изцяло относимите към предмета на делото фактически констатации на решаващия съдебен състав на първоинстанционния съд, защото те почиват на вярна и правилна интерпретация на събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства. Първоинстанционният съд изчерпателно е посочил доказателствата и доказателствените средства, въз основа на които е изградил своите фактически изводи. Противоречията или непълнотите в доказателствата в съответствие с процесуалните правила са били отстранени по реда на чл. 281 НПК чрез прочитането им в хода на съдебното следствие.

Трети състав на Районен съд – И. е изпълнил процесуалните си задължения, произтичащи от разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 18 и чл. 305, ал. 3 от НПК и е обсъдил доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, излагайки необходимите съображения относно достоверността на кредитираните доказателства и доказателствени средства. Релевантните доказателствени средства са преценявани от състава на Районен съд –И. съобразно тяхното действително съдържание, поотделно и във взаимовръзка помежду си, като те по никакъв начин не са изопачени.

Поради обстоятелството, че въззивната инстанция напълно споделя и се съгласява с извършения от районния съд доказателствен анализ, не е необходимо в настоящото решение да бъдат повтаряни изложени вече от първоинстанционния съд доводи и съображения при оценката на доказателствата. Може да бъде посочено, че при сторения доказателствен анализ решаващия съдебен състав не е допуснал процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 3 от НПК, а и предвид липсата на възражения от страните в тази насока, въззивният съд не намира за необходимо да излага подробни съображения.

При посочената по-горе като установена по делото фактическа обстановка настоящият съдебен състав се солидаризира и с крайния извод на районния съд от правна страна, а именно, че от доказателствената съвкупност се установява по изискуемия съгласно разпоредбата на чл. 303 от НПК несъмнен начин, че подсъдимият К. е осъществил от обективна и субективна страна престъплението по чл. 343б, ал. 2 от НК.

С деянието си подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343б, ал. 2 НК, като при описаните обстоятелства на 02.11.2020 г., около 20,45 ч. в гр. К., обл. Софийска, по ул. „Б.“ срещу бензиностанция Пегас, е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил, марка „П.“, модел „306“ с рег. № СО **** СС, с концентрация на алкохол 1,98 на хиляда, установено по надлежния ред, съгласно Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози – с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARBA 0094, след като е осъден с влязла в сила присъда за деянието по чл. 343б, ал. 1 НК – със споразумение № 18/25.01.2018 г. на Районен съд – И. по н.о.х.д. № 46/2018 г., влязло в законна сила на 25.01.2018 г.

Обстоятелствата, покриващи от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 НК, са доказани по несъмнен начин. Първоинстанционният съд е достигнал до обоснован и правилен извод за съставомерност на извършеното от подсъдимия К. деяние. Доказано е и при липса на всякакво съмнение обстоятелството, че подсъдимият е управлявал МПС на инкриминираната дата с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,5 на хиляда, а именно 1,98 на хиляда, което е установено по

надлежащия ред, предвиден в горепосочения подзаконен нормативен акт, при наличие на законовите основания за приемане на резултата от извършената проверка. Последното обстоятелство е установено при спазване на нормите на подзаконния нормативен акт – при извършване на проверката от контролните органи чрез техническо средство са съобразени разпоредбите на чл. 3 и чл. 3а, вр. чл. 6, ал. 9 от Наредбата, предвид факта, че подсъдимият е отказал да даде проба за изследване /видно от протокол – л. 12, гръб, от ДП/. Първоинстанционният съд при анализа на всички приобщени доказателства е достигнал до правилен и законосъобразен извод, че изискванията на Наредбата са спазени, съответно концентрацията на алкохол в кръвта на водача е установена по надлежащия ред, както предвижда чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 НК.

Установено е, че подсъдимият е извършил деянието, след като е бил осъден със споразумение № 18/25.01.2018 г. по н.о.х.д. № 46/2018 г. по описа на Районен съд – И., одобрено и влязло в сила на 25.01.2018 г., за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, като последиците от осъждането не са заличени. С това определение на подсъдимия е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, изпълнението на което е отложено за срок от три години, а настоящото деяние е извършено в определения изпитателен срок.

Правилни са и изводите на първоинстанционния съд по отношение на субективната страна – налице е изискуемата форма на вина - пряк умисъл. Деецът е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, като е предвиждал общественотоопасните му последици и е искал настъпването им. Подсъдимият К. е съзнавал, че е осъждан за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, но въпреки това е употребил алкохол и е привел в движение МПС, осъществявайки елементите от състава на престъплението по чл. 343б, ал. 2 от НК.

Въззивният съд намира оплакването на защитника, с което се разглеждат основанията за приложение на чл. 9, ал. 2 НК, за лишено от основание. Аргументите на първоинстанционния съд в тази насока изцяло се споделят от въззивната инстанция. Съвкупната преценка на обстоятелствата по делото, касаещи извършеното деяние, изключват възможността за установяване на неговата малозначителност по смисъла на тази законна

разпоредба поради сравнително високата обществена опасност на деянието от обективна страна. В този аспект първият съд правилно е посочил, че концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия надхвърля значително законовия минимум, както и че в автомобила е пътувало у друго лице. Наред с това, инкриминираното деяние е извършено в изпитателния срок на друго осъждане. Всички тези обстоятелства изключват възможността за приложение на чл. 9, ал. 2 от НК, тъй като разкриват висока, а не незначителна степен на обществена опасност на това деяние.

За извършеното престъпление по чл. 343б, ал. 2 НК се предвижда наказание „лишаване от свобода” за срок от една до пет години и глоба от петстотин до хиляда и петстотин лева, като първият съд е наложил на подсъдимия наказание „лишаване от свобода” при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК – за срок от три месеца и на основание чл. 55, ал. 3 НК не е наложил кумулативно предвиденото наказание „глоба“.

Правилна е извършената оценка на всички релевантни за индивидуализация на наказанието обстоятелства. На първо място, налице е предходно осъждане на подсъдимия К. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“, чието изпълнение е било отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК. Това наказание очевидно не е изпълнило предвидените в чл. 36 от НК цели, а именно да превъзпита осъденият към спазване на закона и добрите нрави.

Извършването на престъпление при управление на МПС след употреба на алкохол не е възпряло подсъдимия от това да извърши отново престъпление, застрашаващо обществените отношения, свързани с безопасността на транспорта и здравето на гражданите. От съществено значение е и наличието и на друго отегчаващо отговорността обстоятелство – високата концентрация на алкохол в кръвта на подсъдимия, надвишаваща значително предвиденото в закона максимално допустимо количество от 0,5 на хиляда, а именно 1,98 на хиляда.

Независимо, че въззивният съд изразява принципно съгласие с така определения размер на наказанието като годно да изпълни целите на чл. 36 от НК, то се констатира основания за изменение на първоинстанционния акт в тази част, с оглед особеностите на личността на подсъдимия, поради следните съображения:

Установено е по несъмнен начин по делото, че подсъдимият К. страда от тревожно разстройство - тревожно-хиподепресивен синдром. Това състояние, съгласно заключението на вещите лица, може да се задълбочи и да премине в по-продължително смесено тревожно депресивно разстройство, което да изисква постоянни грижи и лечение в стационарни условия. Въпреки че пред първоинстанционния съд (в с.з. от 12.04.2022 г.) вещите лица застъпват становището, че няма пречки подсъдимият да изтърпява наказание „лишаване от свобода“, то състоянието му се определя от експертите като рисково от гледна точка на вероятността това състояние да се задълбочи във всеки момент.

Не без значение в тази връзка са данните, съдържащи се в показанията на свид. Х. в разпита му в съдебно заседание от 21.06.2022 г. – че подсъдимият е споделял мисли в насока самонараняване, като е споделял, че „иска да ходи да се хвърля под влака, да се беси... ей такива работи“. Тези наклонности на подсъдимия, ведно с установеното психично разстройство и заболяването на подсъдимия, за което са налице данни по делото – бронхиектазна болест, налагат извода, че подсъдимият К. се нуждае от постоянни болнични грижи (в каквато насока е категоричното становище на вещите лица) поради наличието на „редица фактори, които са рискови от гледна точка на тревожното разстройство, което той има“ /л. 83 от първоинст. дело/.

Съвкупната преценка на тези обстоятелства обосновава необходимостта от постановяване на принудителни медицински мерки на основание чл. 90, ал. 1 от НК спрямо подсъдимия К.. Действително подсъдимият К. е осъществил общественоопасно деяние, като при извършването му, така и впоследствие не е бил в състояние на невменяемост. Въпреки това неговото състояние и необходимостта от закрила на здравето и живота му изискват полагане на подходящи здравни грижи спрямо него, като така би се елиминирал рискът от прекъсване на назначената на подсъдимия терапия или от извършване на посегателство от негова страна спрямо самия себе си, което да застраши критично здравето и живота му.

Въззивната инстанция намира, че чрез осигуряване на необходимото лечение по този начин в най-пълна степен биха били защитени интересите на подсъдимия К., без да се налага ефективно изтърпяване на наказанието

„лишаване от свобода“. Поради това следва да се постанови мярката по чл. 89, б. „б“ от НК, а именно принудително лекуване в обикновено психоневрологично заведение. Така постановеното лекуване в най-пълна степен ще защити и интересите на обществото, като при настъпила промяна в състоянието на подсъдимия или на нуждите на неговото лекуване, тази мярка би могла да бъде изменена или прекратена от съда по предложение на прокурора.

Поради изложеното в решението, настоящата инстанция счита доводите, изложени в жалбата на защитника и допълнението към нея за неоснователни, поради което същите следва да бъдат оставени без уважение.

При извършената служебна проверка на първоинстанционния акт съобразно разпоредбата на чл. 314 от НПК, въззивният съд не констатира наличие на други основания за неговото изменяване, обстоятелство, което наред с изложеното по-горе, обуславя извода на съда, че следва да постанови решение с което да измени обжалваната присъда на състава на Районен съд – И., постановена по н.о.х.д. № 83/2021 год. по описа на същия съд, в санкционната ѝ част, като потвърди същата в останалата част като правилна и законосъобразна.

Воден от горното и на основание чл. 334, т. 3 и т. 6 вр. чл. 338 НПК С. ОКРЪЖЕН СЪД, трети наказателен въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260008 от 21.06.2022 г., постановена по н.о.х.д. № 83/2021 г. по описа на Районен съд – И., в частта относно наложеното на подсъдимия А. Г. К., с ЕГН: *****, наказание лишаване от свобода за срок от три месеца и относно приведеното в изпълнение на основание чл. 68, ал. 1 от НК наказание „лишаване от свобода“ по н.о.х.д. № 46/2018 г. по описа на Районен съд – И. за срок от шест месеца, като вместо това

ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 90, ал. 1, вр. с чл. 89, б. „б“ от НК принудително лекуване на подсъдимия А. Г. К., с ЕГН: *****, в обикновено психоневрологическо заведение за целия срок на наказанието.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____